

Phratri-Beslutninger

fra

Dekeleia

ved

J. L. Ussing.

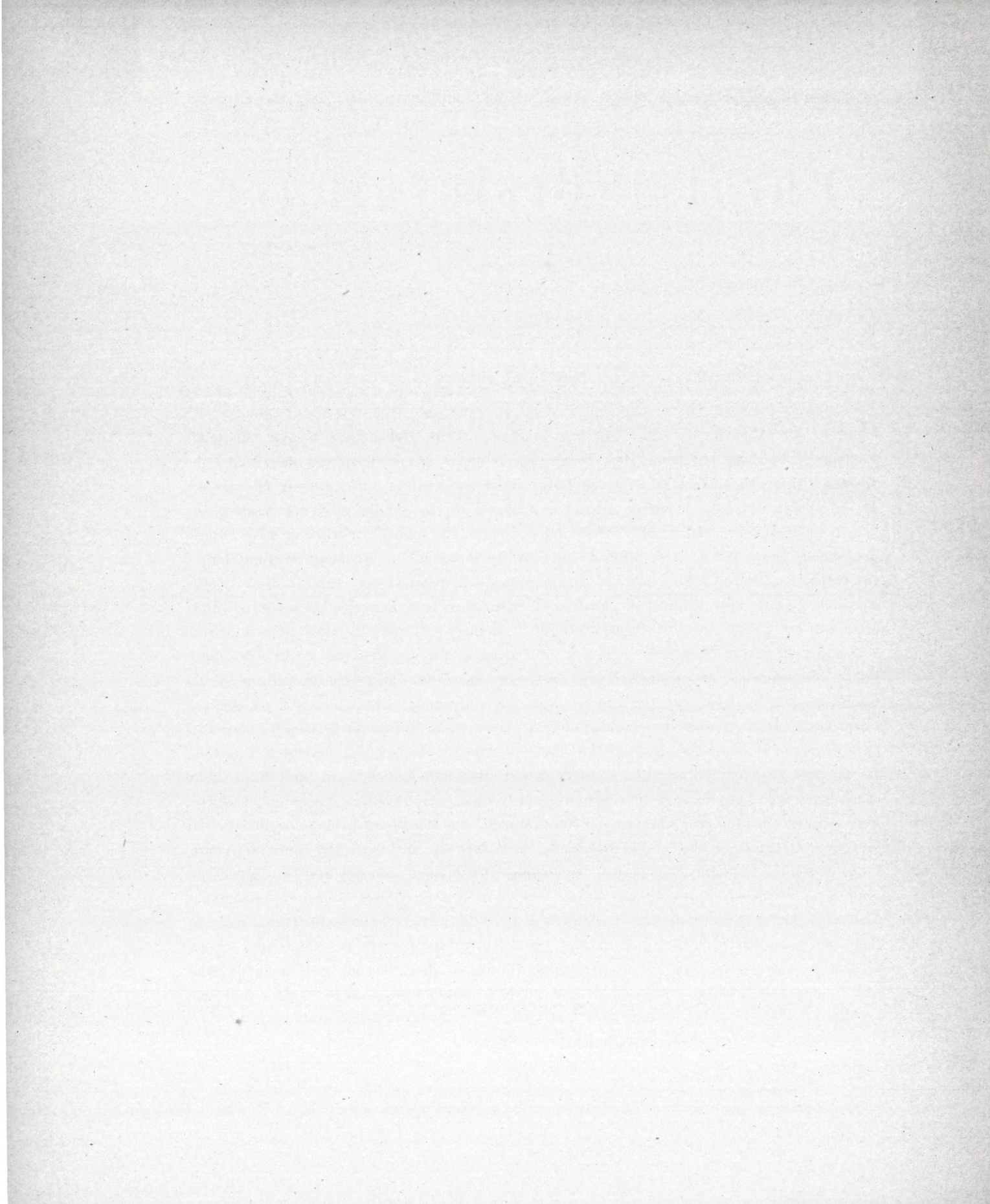
Avec un résumé en français.

Vidensk. Selsk. Skr., 6. Række, historisk og filosofisk Afd. II. 4.

Kjøbenhavn.

Bianco Lunos Kgl. Hof-Bogtrykkeri (F. Dreyer).

1889.

Omtrent tre Mile fra Athen, ved den smukke, H. M. Hellenernes Konge tilhørende Ejendom Tatoi, laa det gamle Dekeleia, der er blevet saa bekjendt ved den Rolle, det spillede i den peloponnesiske Krig, da Lakedæmonierne i Aaret 413 satte sig fast der og, saalænge Krigen varede, berøvede Athenæerne Brugen af en stor Del af deres nærmeste og bedste Landomraade. De gamle Mure kjendes endnu, og enkelte Indskrifter have bevaret den gamle Stads Navn. En saadan Indskrift af et temmelig betydeligt Omfang blev i Begyndelsen af Aaret 1883 fundet af vor Landsmand L. Münter, der bestyrer Kong Georgs Ejendom. Den blev udgivet af Professor St. Kumanudis i *Ἐφημερίς ἀρχαιολογική* 1883 p. 70 ff., og senere efter et Papirsafttryk af U. Köhler i *Corpus Inscriptionum Atticarum* Vol. II pars II p. 534 f., n. 841 b. Det er et Dokument fra Aar 396—95 f. Chr., der indeholder Bestemmelser af en Phratri, ved Navn *Δημοτιωνίδαί*. Man kjendte tidligere meget faa Navne paa Phratrier, egentlig kun to, *Ἀγνιάδαι*, *Corp. Inscr. Græc. I n. 463*, og *Δυναεῖς*, *Corp. Inscr. Attic. II n. 600*. Formodningsvis kunde man tilføje *Κεντριάδαι*¹⁾, *Ζακνάδαι* (*Mittheilungen des archäol. Instituts Athen. IV S. 287*) og *Θερρική* . . . (*smstds. II S. 186*). De to smaa Stykker af Phratriebeslutninger C. I. A. II n. 598 og 599 have intet Navn. Gav saaledes allerede Navnet denne Indskrift en vis Betydning, gav Indholdet den en endnu større. Den handler om Fremgangsmaaden ved Børns Optagelse i Phratrien, hvilket var Betingelsen for deres Optagelse i det attiske Samfund; men der var Adskilligt deri der var uklart, f. Ex. den i v. 38 omtalte Appel; man vidste ikke, fra hvilken Domstol der blev appelleret. Slutningen af Indskriften manglede ogsaa. «Ingen af de Archæologer, som havde undersøgt Stenen», skriver Münter til mig 7. Oktober d. A. (1888), «var bleven opmærksom paa, at Bagsiden ogsaa var bedækket med Skrift. For lidt over en Maanedes Tid siden stod jeg og iagttog Stenen, og jeg saa, at de to øverste Hjørner af dens Bagside vare polerede (ikke raat tilhuggede). Det faldt mig ind, at der muligvis kunde have afsat sig kulsur Kalk paa

¹⁾ Photii Lexic.: *Κεντριάδαι πατριὰ κηρύων*.

denne, som bedækkede Indskriften. Da Hjørnet var poleret, tænkte jeg, at ogsaa hele Bagsiden maatte være det, og da selvfølgelig i den Hensigt at skrive paa den. At faa fat paa en af de kjønne Albaneserpiger, der arbejde i Haven, at faa sat en Skrubbe paa hendes Fod og kastet Aske og varmt Vand paa Stenen, var jeg ikke længe om, og saa sad jeg en Times Tid, medens hun skrubbede* og Munden løb paa albanesisk Græsk, og saa paa, at Indskriften til min Forbavselse traadte frem for Dagens Lys.»

Hr. Münter sendte strax en Afskrift og et Papirsafttryk til Hr. J. Pantazides i Athen, og bad ham offentliggjøre Indskriften i *Ἐφημερίς ἀρχαιολογική*. Denne var særdeles villig dertil, og haabede ved denne Lejlighed at kunne løse nogle af de Spørgsmaal, den tidligere udgivne Del af Indskriften lod ubesvarede; men da det vilde være nogen Tid inden Udgivelsen i det nævnte Tidsskrift kunde finde Sted, udgav han den foreløbig med Kursivskrift i en lille græsk Avis, *Ἐφημερίς*, 1. Sept. d. A. Hr. Münter har havt den Velvillie foruden denne ogsaa at sende mig et Papirsafttryk af Stenen. Jeg ser mig saaledes i Stand til at udgive den med tilstrækkelig Nøjagtighed, og Hr. Pantazides vil ikke tage mig det ilde op, at ogsaa jeg giver mit Bidrag til Forstaaelsen af Indskriften.

Den i *Ἐφημερίς* meddelte Kopi er i det Hele nøjagtig. Sammenligningen med Papirsafttrykket viser kun, at i v. 25 Ordet τῶν er sprunget over, i v. 31 skrevet ενι for εναί, i 49 ἰς for εἰς, i 57 τῶν for τῶμ, i 61 πατρόθεν for πατρόθεν. Desuden har jeg i de tre sidste Linier kunnet læse nogle faa Bogstaver flere end Hr. P.

Indskriften er indtil v. 55 skrevet στοιχηδόν, med lige mange Bogstaver i hver Linie; kun i 22, 46 og 48 er der et Bogstav for mange, og i v. 15 hele 7, og der er endda ikke blevet Plads til de to sidste, N A. Men fra v. 56 er Regelmæssigheden opgivet; Menexenos' Psephisma er aabenbart indhugget senere. Retskrivningen er den bekjendte fra Begyndelsen af 4de Aarh. f. Chr. De lange Vokaler Η og Ω anvendes constant, hvorimod Ε og Ο, hvis Navne i det græske Alfabet som bekjendt vare Εἰ og Οὐ, endnu ofte bruges for at betegne disse Diphthonger¹⁾.

¹⁾ Efter den nu gængse grammatiske Terminologi vilde man sige, at Ε og Ο endnu almindelig bruges for at betegne uægte ει og ου, Ο undertiden ogsaa for oprindelig diphthongisk ου, som A. 36 ΟΚ, 37 ΟΑΕΝΑ. B. 19 ΤΟΤΩΙΤΟΣΟΤΟΙ, 26 ΤΟΤΩΝ, 52 ΤΟΤΟΝ.

Vi meddele her Indskriften saa fuldstændig som den haves, A Forsiden,
B Bagsiden.

A.

Δ Ι Ο Ξ Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Ο

5 Ι Ε Ρ Ε Υ Ξ Θ Ε Ο Δ Ω Ρ Ο Ξ Ε Υ Φ Α Ν Τ Ι Δ Ο Α Ν
 Ε Γ Ρ Α Υ Ε Κ Α Ι Ε Ξ Τ Η Ξ Ε Τ Η Ν Ξ Τ Η Λ Η Ν
 Ι Ε Ρ Ε Ω Ξ Υ Ν Α Τ Ω Ι Ι Ε Ρ Ε Ι Δ Ι Δ Ο Ν Α Ι Τ
 Α Δ Ε Α Γ Ο Τ Ο Μ Ε Ι Ο Κ Ω Λ Η Ν Γ Λ Ε Υ Ρ Ο Ν Ο
 Ξ Α Ρ Γ Υ Ρ Ι Ο Ι Ι Α Γ Ο Τ Ο Κ Ο Ρ Ε Ι Ο Κ Ω Λ Η
 Ν Γ Λ Ε Υ Ρ Ο Ν Ο Ξ Ε Λ Α Τ Η Ρ Α Χ Ο Ι Ν Ι Κ Ι Α
 Ι Ο Ν Ο Ι Ν Ο Η Μ Ι Χ Ο Ν Α Ρ Γ Υ Ρ Ι Ο Η
 10 Τ Α Δ Ε Ε Δ Ο Ξ Ε Ν Τ Ο Ι Ξ Φ Ρ Α Τ Ε Ρ Ξ Ι Ε Γ Ι
 Φ Ο Ρ Μ Ι Ω Ν Ο Ξ Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Ξ Α Θ Η Ν Α Ι Ο Ι
 Ξ Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Ξ Δ Ε Γ Α Ν Τ Α Κ Λ Ε
 Ο Ξ Ε Ξ Ο Ι Ο
 Ι Ε Ρ Ο Κ Λ Η Ξ Ε Ι Γ Ε Ο Γ Ο Ξ Ο Ι Μ Η Γ Ω Δ Ι Ε Δ Ι Κ Α Ξ
 Θ Η Ξ Α Ν Κ Α Τ Α Τ Ο Ν Ν Ο Μ Ο Ν Τ Ο Ν Δ Η Μ Ο Τ Ι Ω Ν Ι Δ
 15 Ω Ν Δ Ι Α Δ Ι Κ Α Ξ Α Ι Γ Ε Ρ Ι Α Υ Τ Ω Ν Τ Ο Ξ Φ Ρ Α Τ Ε Ρ
 Α Ξ Α Υ Τ Ι Κ Α Μ Α Λ Α Υ Γ Ο Ξ Χ Ο Μ Ε Ν Ο Ξ Γ Ρ Ο Ξ Τ Ο Δ
 Ι Ο Ξ Τ Ο Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Ο Φ Ε Ρ Ο Ν Τ Α Ξ Τ Η Ν Υ Η Φ Ο Ν Α Γ
 Ο Τ Ο Β Ο Μ Ο Ο Ξ Δ Α Ν Δ Ο Ξ Η Ι Μ Η Ω Ν Φ Ρ Α Τ Η Ρ Ξ Α
 Χ Θ Η Ν Α Ι Ε Ξ Α Λ Ε Ι Υ Α Τ Ω Τ Ο Ο Ν Ο Μ Α Α Υ Τ Ο Ο Ι Ε Ρ
 20 Ε Υ Ξ Κ Α Ι Ο Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Α Ρ Χ Ο Ξ Ε Κ Τ Ο Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Ε Ι
 Ο Τ Ο Ε Ν Δ Η Μ Ο Τ Ι Ω Ν Ι Δ Ω Ν Κ Α Ι Τ Ο Α Ν Τ Ι Γ Ρ Α Φ
 Ο Ο Δ Ε Ε Ξ Α Γ Α Γ Ω Ν Τ Ο Ν Α Γ Ο Δ Ι Κ Α Ξ Θ Ε Ν Τ Α Ο Φ Ε
 Ι Λ Ε Τ Ω Ε Κ Α Τ Ο Ν Δ Ρ Α Χ Μ Α Ξ Ι Ε Ρ Α Ξ Τ Ω Ι Δ Ι Ι Τ
 Ω Ι Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Ω Ι Ε Ξ Γ Ρ Α Τ Τ Ε Ν Δ Ε Τ Ο Α Ρ Γ Υ Ρ Ι Ο
 25 Ν Τ Ο Υ Τ Ο Τ Ο Ν Ι Ε Ρ Ε Α Κ Α Ι Τ Ο Ν Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Α Ρ Χ Ο
 Ν Η Α Υ Τ Ο Ξ Ο Φ Ε Ι Λ Ε Ν Τ Η Ν Δ Ε Δ Ι Α Δ Ι Κ Α Ξ Ι Α Ν
 Τ Ο Λ Ο Ι Γ Ο Ν Ε Ν Α Ι Τ Ω Ι Υ Ξ Τ Ε Ρ Ω Ι Ε Τ Ε Ι Η Ω Ι Α
 Ν Τ Ο Κ Ο Ρ Ε Ο Ν Θ Υ Ξ Η Ι Τ Η Ι Κ Ο Ρ Ε Ω Τ Ι Δ Ι Α Γ Α Τ
 Ο Ρ Ι Ω Ν Φ Ε Ρ Ε Ν Δ Ε Τ Η Ν Υ Η Φ Ο Ν Α Γ Ο Τ Ο Β Ω Μ Ο Ε
 30 Α Ν Δ Ε Τ Ι Ξ Β Ο Λ Η Τ Α Ι Ε Φ Ε Ι Ν Α Ι Ε Ξ Δ Η Μ Ο Τ Ι Ω Ν
 Ι Δ Α Ξ Ω Ν Α Ν Α Γ Ο Υ Η Φ Ι Ξ Ω Ν Τ Α Ι Ε Ξ Ε Ι Ν Α Ι Α Υ
 Τ Ω Ι Ε Λ Ε Ξ Θ Α Ι Δ Ε Ε Γ Α Υ Τ Ο Ι Ξ Ξ Υ Ν Η Γ Ο Ρ Ο Ξ Τ

Ο Ν Δ Ε Κ Ε Λ Ε Ι Ω Ν Ο Ι Κ Ο Ν Γ Ε Ν Τ Ε Α Ν Δ Ρ Α Ξ Υ Γ Ε
 Ρ Τ Ρ Ι Α Κ Ο Ν Τ Α Ε Τ Η Γ Ε Γ Ο Ν Ο Τ Α Ξ Τ Ο Υ Τ Ο Ξ Δ Ε
 35 Ε Ξ Ο Ρ Κ Ω Ξ Α Τ Ω Ο Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Α Ρ Χ Ο Ξ Κ Α Ι Ο Ι Ε Ρ Ε
 Υ Ξ Ξ Υ Ν Η Γ Ο Ρ Η Ξ Ε Ν Τ Α Δ Ι Κ Α Ι Ο Τ Α Τ Α Κ Α Ι Ο Κ
 Ε Α Ξ Ε Ν Ο Δ Ε Ν Α Μ Η Ο Ν Τ Α Φ Ρ Α Τ Ε Ρ Α Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Ξ
 Ε Ν Ο Τ Ο Δ Α Ν Τ Ω Ν Ε Φ Ε Ν Τ Ω Ν Α Γ Ο Υ Η Φ Ι Ξ Ω Ν Τ Α
 Ι Δ Η Μ Ο Τ Ι Ω Ν Ι Δ Α Ι Ο Φ Ε Ι Λ Ε Τ Ω Χ Ι Λ Ι Α Ξ Δ Ρ Α
 40 Χ Μ Α Ξ Ι Ε Ρ Α Ξ Τ Ω Ι Δ Ι Ι Τ Ω Ι Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Ω Ι Ε Ξ Π Ρ
 Α Τ Τ Ε Τ Ω Δ Ε Τ Ο Α Ρ Γ Υ Ρ Ι Ο Ν Τ Ο Υ Τ Ο Ο Ι Ε Ρ Ε Υ Ξ
 Τ Ο Δ Ε Κ Ε Λ Ε Ι Ω Ν Ο Ι Κ Ο Η Α Υ Τ Ο Ξ Ο Φ Ε Ι Λ Ε Τ Ω Ε
 Ξ Ε Ι Ν Α Ι Δ Ε Κ Α Ι Α Λ Λ Ω Ι Τ Ω Ι Β Ο Λ Ο Μ Ε Ν Ω Ι Τ Ω
 Ν Φ Ρ Α Τ Ε Ρ Ω Ν Ε Ξ Γ Ρ Α Τ Τ Ε Ν Τ Ω Ι Κ Ο Ι Ν Ω Ι Τ Α Υ
 45 Τ Α Δ Ε Ν Α Ι Α Γ Ο Φ Ο Ρ Μ Ι Ω Ν Ο Ξ Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Ξ Ε Γ Ι
 Η Φ Ι Ξ Ε Ν Δ Ε Τ Ο Ν Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Α Ρ Χ Ο Ν Γ Ε Ρ Ι Ω Ν Α
 Δ Ι Α Δ Ι Κ Α Ξ Ε Ν Δ Ε Η Ι Κ Α Τ Α Τ Ο Ν Ε Ν Ι Α Υ Τ Ο Ν
 Ε Κ Α Ξ Τ Ο Ν Ε Α Ν Δ Ε Μ Η Ε Γ Ι Υ Η Φ Ι Ξ Η Ι Ο Φ Ε Λ Ε Τ
 Ω Γ Ε Ν Τ Α Κ Ο Ξ Ι Α Ξ Δ Ρ Α Χ Μ Α Ξ Ι Ε Ρ Α Ξ Τ Ω Ι Δ Ι Ι
 50 Τ Ω Ι Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Ω . . Ξ Γ Ρ Α Τ Τ Ε Ν Δ Ε Τ Ο Ν Ι Ε Ρ Ε Α
 Α Ι Α Λ Λ Ο Λ Ο Μ Ε Ν Ο Ν Τ Ο Α Ρ Γ Υ Ρ Ι Ο Ν
 . . . Τ Ο Τ Ο Δ Ε Λ Ο Ι Γ Ο Ν Α Γ Ε Ν Τ Α
 Α Ε Ξ Δ Ε Κ Ε Λ Ε Ι Α Ν Ε Γ Ι Τ
 Υ Ξ Η Ι Ε Γ Ι Τ Ο Β Ω Μ Ο Ο Φ
 55 Α Δ Ρ Α Χ Μ Α Ξ Ι Ε Ρ Α Ξ Τ Ω
 Γ Ρ Α Τ Τ Ε Τ Ω Δ Ε Ο Ι Ε Ρ
 Α Υ Τ Ο Ξ Ο Φ Ε Ι Λ .

B.

Ε Α Ν Δ Ε Τ Ι Τ Ο Υ Τ Ω Ν Δ Ι Α Κ Ω Λ Υ Η Ι Ο Γ Ο Ι Α Ν Ο Ι
 Ε Ρ Ε Υ Ξ Γ Ρ Ο Γ Ρ Α Φ Η Ι Ε Ν Θ Α Υ Θ Α Α Γ Ε Ν Τ Α Μ Ε Ι
 Α Κ Α Ι Τ Α Κ Ο Ρ Ε Ι Α Γ Ρ Ο Γ Ρ Α Φ Ε Ν Δ Ε Γ Ρ Ο Γ Ε Μ Γ
 Τ Α Τ Η Ξ Δ Ο Ρ Γ Ι Α Ξ Ε Ν Γ Ι Ν Α Κ Ι Ω Ι Λ Ε Λ Ε Υ Κ Ω Μ
 5 Ε Ν Ω Ι Μ Η Λ Α Τ Τ Ο Ν Η Ξ Γ Ι Θ Α Μ Ι Α Ι Ω Ι Ο Γ Ο Α Ν Δ
 Ε Κ Ε Λ Ε Ι Η Ξ Γ Ρ Ο Ξ Φ Ο Ι Τ Ω Ξ Ι Ν Ε Ν Α Ξ Τ Ε Ι Τ Ο Δ
 Ε Υ Η Φ Ι Ξ Μ Α Τ Ο Δ Ε Κ Α Ι Τ Α Ι Ε Ρ Ε Ω Ξ Υ Ν Α Α Ν Α Γ
 Ρ Α Υ Α Ι Τ Ο Ν Ι Ε Ρ Ε Α Ε Ν Ξ Τ Η Λ Η Ι Λ Ι Θ Ι Ν Η Ι Ρ Ρ
 Ο Ξ Θ Ε Ν Τ Ο Β Ω Μ Ο Δ Ε Κ Ε Λ Ε Ι Α Ξ Ε Ν Τ Ε Λ Ε Ξ Ι Τ Ο

10 Ι Ξ Ε Α Υ Τ Ο Ν Ι Κ Ο Δ Η Μ Ο Ξ Ε Ι Γ Ε Τ Α Μ Ε Ν Α Λ Λ Α Κ Α Τ
 Α Τ Α Γ Ρ Ο Τ Ε Ρ Α Υ Η Φ Ι Ξ Μ Α Τ Α Α Κ Ε Τ Α Ι Γ Ε Ρ Ι Τ
 Ε Ξ Ε Ι Ξ Α Γ Ω Γ Η Ξ Τ Ω Ν Γ Α Ι Δ Ω Ν Κ Α Ι Τ Η Ξ Δ Ι Α Δ
 Ι Κ Α Ξ Ι Α Ξ Τ Ο Ξ Δ Ε Μ Α Ρ Τ Υ Ρ Α Ξ Τ Ρ Ε Ξ Ο Ξ Ε Ι Ρ Η
 Τ Α Ι Ε Γ Ι Τ Η Ι Α Ν Α Κ Ρ Ι Ξ Ε Ι Γ Α Ρ Ε Χ Ε Ξ Θ Α Ι Ε Κ Τ
 15 Ω Ν Ε Α Υ Τ Ο Θ Ι Α Ξ Ω Τ Ω Ν Μ Α Ρ Τ Υ Ρ Ο Ν Τ Α Ξ Τ Α Υ Γ Ε Ρ Ω Τ Ω Μ Ε
 Κ Α Ι Ε Γ Ο Μ Ν Υ Ν Τ Α Ξ Τ Ο Ν Δ Ι Α Τ Ο Ν Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Ο Ν
 Μ Α Ρ Τ Υ Ρ Ε Ν Δ Ε Τ Ο Ξ Μ Α Ρ Τ Υ Ρ Α Ξ Κ Α Ι Ε Γ Ο Μ Ν Υ
 Ν Α Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Ο Ξ Τ Ο Β Ω Μ Ο Ε Α Ν Δ Ε Μ Η Ω Ξ Ι Ε Ν Τ
 Ω Θ Ι Α Ξ Ω Ι Τ Ο Τ Ω Ι Τ Ο Ξ Ο Τ Ο Ι Τ Ο Ν Α Ρ Ι Θ Μ Ο Ν Ε
 20 Κ Τ Ω Ν Α Λ Λ Ω Ν Φ Ρ Α Τ Ε Ρ Ω Ν Γ Α Ρ Ε Χ Ε Ξ Θ Ω Ο Τ Α Ν
 Δ Ε Η Ι Η Δ Ι Α Δ Ι Κ Α Ξ Ι Α Ο Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Α Ρ Χ Ο Ξ Μ Η Γ
 Ρ Ο Τ Ε Ρ Ο Ν Δ Ι Δ Ο Τ Ω Τ Η Ν Υ Η Φ Ο Ν Γ Ε Ρ Ι Τ Ω Ν Γ Α Ι
 Δ Ω Ν Τ Ο Ι Ξ Α Γ Α Ξ Ι Φ Ρ Α Τ Ε Ρ Ξ Ι Γ Ρ Ι Ν Α Ν Ο Ι Α Υ
 Τ Ο Τ Ο Ε Ι Ξ Α Γ Ο Μ Ε Ν Ο Θ Ι Α Ξ Ω Τ Α Ι Κ Ρ Υ Β Δ Η Ν Α
 25 Γ Ο Τ Ο Β Ω Μ Ο Φ Ε Ρ Ο Ν Τ Ε Ξ Τ Η Ν Υ Η Φ Ο Ν Δ Ι Α Υ Η Φ
 Ι Ξ Ω Ν Τ Α Ι Κ Α Ι Τ Α Ξ Υ Η Φ Ο Ξ Τ Α Ξ Τ Ο Τ Ω Ν Ε Ν Α Ν
 Τ Ι Ο Ν Τ Ω Ν Α Γ Α Ν Τ Ω Ν Φ Ρ Α Τ Ε Ρ Ω Ν Τ Ω Ν Γ Α Ρ Ο Ν
 Τ Ω Ν Ε Ν Τ Η Ι Α Γ Ο Ρ Α Ι Ο Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Α Ρ Χ Ο Ξ Δ Ι Α Ρ
 Ι Θ Μ Η Ξ Α Τ Ω Κ Α Ι Α Ν Α Γ Ο Ρ Ε Υ Ε Τ Ω Ο Γ Ο Τ Ε Ρ Α Ν
 30 Υ Η Φ Ι Ξ Ω Ν Τ Α Ι Ε Α Ν Δ Ε Υ Η Φ Ι Ξ Α Μ Ε Ν Ω Ν Τ Ω Ν Θ
 Ι Α Ξ Ω Τ Ω Ν Ε Ν Α Ι Α Υ Τ Ο Ι Ξ Φ Ρ Α Τ Ε Ρ Α Ο Ι Α Λ Λ Ο
 Ι Φ Ρ Α Τ Ε Ρ Ε Ξ Α Γ Ο Υ Η Φ Ι Ξ Ω Ν Τ Α Ι Ο Φ Ε Ι Λ Ο Ν Τ
 Ω Ν Ε Κ Α Τ Ο Ν Δ Ρ Α Χ Μ Α Ξ Ι Ε Ρ Α Ξ Τ Ω Ι Δ Ι Ι Τ Ω Ι Φ
 Ρ Α Τ Ρ Ι Ω Ι Ο Ι Θ Ι Α Ξ Ω Τ Α Ι Γ Λ Η Ν Ο Ξ Ο Ι Α Ν Τ Ω Ν
 35 Θ Ι Α Ξ Ω Τ Ω Ν Κ Α Τ Η Γ Ο Ρ Ο Ι Η Ε Ν Α Ν Τ Ι Ο Μ Ε Ν Ο Ι
 Φ Α Ι Ν Ω Ν Τ Α Ι Ε Ν Τ Η Ι Δ Ι Α Δ Ι Κ Α Ξ Ι Α Ι Ε Α Ν Δ Ε
 Α Γ Ο Υ Η Φ Ι Ξ Ω Ν Τ Α Ι Ο Ι Θ Ι Α Ξ Ω Τ Α Ι Ο Δ Ε Ε Ι Ξ Α
 Γ Ω Ν Ε Φ Η Ι Ε Ι Ξ Τ Ο Ξ Α Γ Α Ν Τ Α Ξ Τ Ο Ι Ξ Δ Ε Α Γ Α Ξ
 Ι Δ Ο Ξ Ε Ι Ε Ν Α Ι Φ Ρ Α Τ Η Ρ Ε Ν Γ Ρ Α Φ Ε Ξ Θ Ω Ε Ι Ξ Τ
 40 Α Κ Ο Ι Ν Α Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Ε Ι Α Ε Α Ν Δ Ε Α Γ Ο Υ Η Φ Ι Ξ Ω
 Ν Τ Α Ι Ο Ι Α Γ Α Ν Τ Ε Ξ Ο Φ Ε Ι Λ Ε Τ Ω Ε Κ Α Τ Ο Ν Δ Ρ Α
 Χ Μ Α Ξ Ι Ε Ρ Α Ξ Τ Ω Ι Δ Ι Ι Τ Ω Ι Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Ω Ι Ε Α Ν Δ Ε
 Α Γ Ο Υ Η Φ Ι Ξ Α Μ Ε Ν Ω Ν Τ Ω Ν Θ Ι Α Ξ Ω Τ Ω Ν Μ Η Ε Φ Η
 Ι Ε Ι Ξ Τ Ο Ξ Α Γ Α Ν Τ Α Ξ Κ Υ Ρ Ι Α Ε Ξ Τ Ω Η Α Γ Ο Υ Η Φ
 45 Ι Ξ Ι Ξ Η Τ Ω Ν Θ Ι Α Ξ Ω Τ Ω Ν Ο Ι Δ Ε Θ Ι Α Ξ Ω Τ Α Ι Μ Ε
 Τ Α Τ Ω Ν Α Λ Λ Ω Ν Φ Ρ Α Τ Ε Ρ Ω Ν Μ Η Φ Ε Ρ Ο Ν Τ Ω Ν Τ Η Ν

Υ Η Φ Ο Ν Γ Ε Ρ Ι Τ Ω Ν Γ Α Ι Δ Ω Ν Τ Ω Ν Ε Κ Τ Ο Θ Ι Α Ξ Ο
 Τ Ο Ε Α Υ Τ Ω Ν Τ Ο Δ Ε Υ Η Φ Ι Ξ Μ Α Τ Ο Δ Ε Γ Ρ Ο Ξ Α Ν Α Γ
 Ρ Α Υ Α Τ Ω Ο Ι Ε Ρ Ε Υ Ξ Ε Ι Ξ Τ Η Ν Ξ Τ Η Λ Η Ν Τ Η Ν Λ Ι
 50 Θ Ι Ν Η Ν Ο Ρ Κ Ο Ξ Μ Α Ρ Τ Υ Ρ Ω Ν Ε Γ Ι Τ Η Ι Ε Ι Ξ Α Γ Ω
 Γ Ε Ι Τ Ω Ν Γ Α Ι Δ Ω Ν Μ Α Ρ Τ Υ Ρ Ω Ν Ε Ι Ξ Α Γ Ε Ι Ε Α
 Υ Τ Ω Ι Υ Ο Ν Ε Ν Α Ι Τ Ο Τ Ο Ν Γ Ν Η Ξ Ι Ο Ν Ε Γ Γ Α Μ Ε Τ
 Η Ξ Α Λ Η Θ Η Τ Α Υ Τ Α Ν Η Τ Ο Ν Δ Ι Α Τ Ο Ν Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Ο
 Ν Ε Υ Ο Ρ Κ Ο Τ Ι Μ Ε Ν Μ Ο Ι Γ Ο Λ Λ Α Κ Α Ι Α Γ Α Θ Α Ε Ν
 55 Α Ι Ε Ι Δ Ε Γ Ι Ο Ρ Κ Ο Ι Η Ν Τ Α Ν Α Ν Τ Ι Α
 Μ Ε Ν Ε Ξ Ε Ν Ο Ξ Ε Ι Γ Ε Ν Δ Ε Δ Ο Χ Θ Α Ι Τ Ο Ι Ξ Φ Ρ Α Τ Ε Ρ Ξ Ι Γ Ε Ρ Ι
 Τ Η Ξ Ε Ι Ξ Α Γ Ω Γ Η Ξ Τ Ω Μ Γ Α Ι Δ Ω Ν Τ Α Μ Ε Ν Α Λ Λ Α Κ Α
 Τ Α Τ Α Γ Ρ Ο Τ Ε Ρ Α Υ Η Φ Ι Ξ Μ Α Τ Α Ο Γ Ω Ξ Δ Α Ν Ε Ι Δ Ω Ξ Ι Ο Ι
 60 Φ Ρ Α Τ Ε Ρ Ε Ξ Τ Ο Υ Ξ Μ Ε Λ Λ Ο Ν Τ Α Ξ Ε Ι Ξ Α Γ Ε Ξ Θ Α Ι Α Γ Ο
 Γ Ρ Α Φ Ε Ξ Θ Α Ι Τ Ω Ι Γ Ρ Ω Τ Ω Ι Ε Τ Ε Ι Η Ω Ι Α Ν Τ Ο Κ Ο Υ Ρ Ε Ο
 Ν Α Γ Ε Ι Τ Ο Ο Ν Ο Μ Α Γ Α Τ Ρ Ο Θ Ε Γ Κ Α Ι Τ Ο Υ Δ Η Μ Ο Υ Κ Α Ι Τ Η
 Ξ Μ Η Τ Ρ Ο Ξ Γ Α Τ Ρ Ο Θ Ε Ν Κ Α Ι Τ Ο Υ Δ Η Μ Ο Υ Γ Ρ Ο Ξ Τ Ο Ν
 Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Ν Δ Ε Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Α
 Α Μ Ε Ν Ω Ν Α Ν Α Γ Ρ Α Υ Α Ν Τ Α Ε Κ
 65 Ε Λ Ε Ε Ξ Γ Ρ Ο Ξ Φ Ο Ι Τ Ω Ξ Ι Ε Κ Τ Ι Θ
 Α Ν Α Γ Ρ Α Υ Α Ν Τ Α Ε Ν Ξ Α Ν Ι Δ
 Ω Ι Τ Η Ξ Λ Η Τ Ο Υ Ξ Τ Ο Δ Ε Φ Ρ
 Ξ Τ Η Λ

Α.

ΔΙΟΣ ΦΑΤΡΙΟΥ

ἱερεὺς Θεόδωρος Εὐφαντίδου ἀν-
 ἔγραψε καὶ ἔστησε τὴν στήλην.

Ἱερεῶσυνα τῷ ἱερεῖ διδόναι τ-

5 ἄδε· ἀπὸ τοῦ μείου κωλῆν πλευρόνο-
 ς, ἀργυρίου III· ἀπὸ τοῦ κουρείου κωλῆ-
 ν πλευρόνος, ἐλατῆρα χοινικια-
 ῖον, οἴνου ἡμίχουν, ἀργύριον F .

10 Τάδε ἔδοξεν τοῖς φράτεροι ἐπὶ
 Φορμίωνος ἄρχοντος Ἀθηναίων.

ς, φρατρίαρχούντος δὲ Παντακλέ-
 ους ἐξ Οἴου·
 Ἱεροκλῆς εἶπε· ὅποσοι μήπω διεδικάσ-
 θησαν κατὰ τὸν νόμον τὸν Δημοτιωνιδ-
 15 ὶων, διαδικάσαι περὶ αὐτῶν τοὺς φράτερ-
 ας αὐτίκα μάλα ὑποσχομένους πρὸς τοῦ Δ-
 ἰως τοῦ φρατρίου, φέροντας τὴν ψῆφον ἀπ-
 ὸ τοῦ βωμοῦ. ἢς δ' ἂν δόξη μὴ ὦν φρατῆρ εἰσα-
 χθῆναι, ἐξαλειψάτω τὸ ὄνομα αὐτοῦ ὁ ἱερ-
 20 εὺς καὶ ὁ φρατρίαρχος ἐκ τοῦ γραμματεί-
 ου τοῦ ἐν Δημοτιωνιδῶν καὶ τοῦ ἀντιγράφ-
 ου, ὁ δὲ εἰσαγαγὼν τὸν ἀποδικασθέντα ὀφε-
 ιλέτω ἑκατὸν δραχμὰς ἱερὰς τῷ Διὶ τ-
 ῷ φρατρίῳ, εἰσπράττειν δὲ τὸ ἀργύριον
 25 τοῦτο τὸν ἱερέα καὶ τὸν φρατρίαρχο-
 ν ἢ αὐτοὺς ὀφείλειν. τὴν δὲ διαδικασίαν
 τὸ λοιπὸν εἶναι τῷ ὑστέρω ἔτει ἢ ᾧ ἂ-
 ν τὸ κούρειον θύσῃ, τῇ κουρεώτιδι Ἀπατ-
 ουρίων, φέρειν δὲ τὴν ψῆφον ἀπὸ τοῦ βωμοῦ. ἐ-
 30 ἂν δὲ τις βούληται ἐφεῖναι εἰς Δημοτιων-
 ἰδας, ὧν ἂν ἀποψηφίσωνται, ἐξεῖναι αὐ-
 τῷ, ἐλέσθαι δὲ ἐπ' αὐτοῖς συνηγόρους τ-
 ῶν Δεκελειῶν οἶκον πέντε ἀνδρας ὑπέ-
 ρ τριάκονα ἔτη γεγονότας, τούτους δὲ
 35 ἐξορκωσάτω ὁ φρατρίαρχος καὶ ὁ ἱερε-
 υς συνηγορήσειν τὰ δικαιοῦτα καὶ οὐκ
 ἐάσειν οὐδένα μὴ ὄντα φράτερα φρατερίζ-
 ειν· ὅτου δ' ἂν τῶν ἐφέντων ἀποψηφίσωντα-
 ι Δημοτιωνίδαι, ὀφειλέτω χιλίας δρα-
 40 χμὰς ἱερὰς τῷ Διὶ τῷ φρατρίῳ, εἰσπρ-
 αττέτω δὲ τὸ ἀργύριον τοῦτο ὁ ἱερεὺς
 τοῦ Δεκελειῶν οἴκου ἢ αὐτὸς ὀφειλέτω. ἐ-
 ξεῖναι δὲ καὶ ἄλλῳ τῷ βουλομένῳ τῶ-
 ν φρατέρων εἰσπράττειν τῷ κοινῷ. ταῦ-
 45 [τα] δεῖναι ἀπὸ Φορμίωνος ἄρχοντος· ἐπι-
 [ψ]ηφίζειν δὲ τὸν φρατρίαρχον περὶ ὧν ἂ-
 [ν] διαδικάζειν δεῖ κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν

ἕκαστον. ἐὰν δὲ μὴ ἐπιψηφίσῃ, ὀφειλέτ-
 ω πεντακοσίας δραχμὰς ἱερὰς τῷ Διὶ
 50 [τῷ] φρατρίω[ι, εἰ]σπράττειν δὲ τὸν ἱερέα
 [καὶ] ἄλλο[ν τὸν βου]λόμενον τὸ ἀργύριον
 [τοῦ] τ[οῦ] τῷ κοινῷ]. τὸ δὲ λοιπὸν ἄγειν τὰ
 [μεῖα καὶ τὰ κούρει]α ἐς Δεκέλειαν ἐπὶ τ-
 [ὸν βωμὸν, ἐὰν δὲ μὴ θ]ύσῃ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, ὀφ-
 55 [ειλέτω πεντήκοντ]α δραχμὰς ἱερὰς τῷ-
 [ι Διὶ τῷ] φρατρίω, ἐσ]πραττέτω δὲ ὁ ἱερ-
 [εὺς τὸ ἀργύριον τοῦτο ἢ] αὐτὸς ὀφει[λέ-
 [τω . . .

B.

ἐὰν δὲ τι τούτων διακωλύῃ, ὅποιον ἂν ὁ ἱ-
 ερεὺς προγράψῃ, ἐνθαῦθα ἄγειν τὰ μεῖ-
 α καὶ τὰ κούρεια. προγράψειν δὲ πρόπεμπ-
 τα τῆς δορυπίας ἐν πινακίῳ λελευκωμ-
 5 ἐνφ μὴ ἴλαττον ἢ σπιθαμαίῳ ὅπου ἂν Δ-
 εκελεῖς προσφοιτῶσιν ἐν ἄστει. τὸ δ-
 ἐ ψήφισμα τόδε καὶ τὰ ἱερωσύνα ἀναγ-
 ράψαι τὸν ἱερέα ἐν στήλῃ λιθίνῃ πρ-
 ὄσθεν τοῦ βωμοῦ Δεκελείας ἐν τέλεσι το-
 10 ῖς ἑαυτοῦ. Νικόδημος εἶπε· τὰ μὲν ἄλλα κατ-
 ἂ τὰ πρότερα ψήφισματα, ἃ κεῖται περὶ τ-
 ῆς εἰσαγωγῆς τῶν παιδῶν καὶ τῆς διαδ-
 ικασίας. τοὺς δὲ μάρτυρας τρεῖς οὐδὲ εἴρη-
 ται ἐπὶ τῇ ἀναπίσει παρέχεσθαι ἐκ τ-
 15 ῶν ἑαυτοῦ διασωτῶν μαρτυροῦντας τὰ ὑπερωτώμε(να)
 καὶ ἐπομνύοντας τὸν Δία τὸν φράτριον.
 μαρτυρεῖν δὲ τοὺς μάρτυρας καὶ ἐπομνύ-
 ναι ἐχομένους τοῦ βωμοῦ. ἐὰν δὲ μὴ ᾧσι ἐν τ-
 20 ῷ θιάσῳ τούτῳ τοσοῦτοι τὸν ἀριθμὸν, ἐ-
 κ τῶν ἄλλων φρατέρων παρεχέσθω· ὅταν
 δὲ ἢ ἢ διαδικασία, ὁ φρατρίαρχος μὴ πρ-
 ῶτερον διδῶτω τὴν ψῆφον περὶ τῶν παι-
 δῶν τοῖς ἄπασι φράτερι πρὶν ἂν οἱ αὐ-
 τοῦ τοῦ εἰσαγομένου διασῶται κρύβδην ἀ-

- 25 πὸ τοῦ βωμοῦ φέροντες τὴν ψῆφον διαψηφ-
 ίσωνται. καὶ τὰς ψήφους τὰς τούτων ἐναν-
 τίων τῶν ἁπάντων φρατέρων τῶν παρόν-
 των ἐν τῇ ἀγορᾷ ὁ φρατρίαρχος διαρ-
 ιθμησάτω καὶ ἀναγορευέτω ὁπότερ' ἂν
 30 ψηφίσωνται. ἐὰν δὲ ψηφισαιμένων τῶν θ-
 ιασωτῶν εἶναι αὐτοῖς φράτερα οἱ ἄλλο-
 ι φράτερες ἀποψηφίσωνται, ὀφειλόντ-
 ων ἑκατὸν δραχμὰς ἱεράς τῷ Διὶ τῷ φ-
 ρατρίῳ οἱ θιασῶται πλὴν ὅσοι ἂν τῶν
 35 θιασωτῶν κατήγοροι ἢ ἐναντιούμενοι
 φαίνωνται ἐν τῇ διαδικασίᾳ. ἐὰν δὲ
 ἀποψηφίσωνται οἱ θιασῶται, ὁ δὲ εἰσά-
 γων ἐφῆ εἰς τοὺς ἅπαντας, τοῖς δὲ ἅπασ-
 ι δόξῃ εἶναι φράτηρ, ἐνγραφέσθω εἰς τ-
 40 ἂ κοινὰ γραμματεῖα· ἐὰν δὲ ἀποψηφίσω-
 νται οἱ ἅπαντες, ὀφειλέτω ἑκατὸν δρα-
 χμὰς ἱεράς τῷ Διὶ τῷ φρατρίῳ. ἐὰν δὲ
 ἀποψηφισαιμένων τῶν θιασωτῶν μὴ ἐφῆ-
 ι εἰς τοὺς ἅπαντας, κυρία ἔστω ἡ ἀποψήφ-
 45 ισις ἢ τῶν θιασωτῶν. οἱ δὲ θιασῶται με-
 τὰ τῶν ἄλλων φρατέρων μὴ φερόντων τὴν
 ψῆφον περὶ τῶν παίδων τῶν ἐκ τοῦ θιάσου
 τοῦ ἑαυτῶν· τὸ δὲ ψήφισμα τότε προσαναγ-
 ραφάτω ὁ ἱερεὺς εἰς τὴν στήλην τὴν λι-
 50 θίνην. Ὅρκος μαρτύρων ἐπὶ τῇ εἰσαγω-
 γῇ τῶν παίδων. Μαρτυρῶ, ὃν εἰσάγει ἑα-
 υτῷ υἷόν, εἶναι τούτον γνήσιον ἐγ γαμετ-
 ῆς· ἀληθῆ ταῦτα νῆ τὸν Δία τὸν φράτριω-
 ν. εὐορκοῦ(ν)τι μὲν μοι πολλὰ καὶ ἀγαθὰ εἶν-
 55 αι, εἰ δὲ ἐπιωρκοίην, τάναντία.
 [M]ενέξενος εἶπεν· Δεδόχθαι τοῖς φράτερσι περὶ
 τῆς εἰσαγωγῆς τῶν παίδων τὰ μὲν ἄλλα κα-
 τὰ τὰ πρότερα ψηφίσματα, ὅπως δ' ἂν εἰδῶσι οἱ
 φράτερες τοὺς μέλλοντας εἰσάγεσθαι, ἀπο-
 60 γράφεσθαι τῷ πρώτῳ ἔτει ἢ ᾧ ἂν τὸ κούρειο-
 ν ἄγῃ τὸ ὄνομα πατρόθεν καὶ τοῦ δήμου καὶ τῆ-

65 *ς μητρὸς πατρόθεν καὶ τοῦ δήμου πρὸς τὸν
 φρατρίαρχον, τὸν δὲ φρατρία[ρχον ἀπογραφ-]
 αμένων ἀναγράψαντα ἐκ[τιθέναι ὅπου ἂν Δεκ-]
 ελέες προσφοιτῶσι. ἐκτιθ[έναι δὲ τὰ ὀνόματα]
 ἀναγράψαντα ἐν σανιδ[ίῳ πρὸς τῷ ἱερῷ τ-]
 ῶ τῆς Αἰτοῦς, τὸ δὲ φρο[ατρικὸν ψήφισμα τὸ ἐν ταύτ-]
 [ῆ τῆ] στήλ[ῃ γεγραμμένον συναναγράψαι. ?*

A. „Zeus Phratrios' Præst, Theodoros Euphantides'
 Søn, har ladet denne Stentavle skrive og oprejse.

Præsten skal nyde følgende Redsler:

Af det mindre Offer Baglaaret af den ene Side og 3 Oboler Sølv, af det større (Kurion) Baglaaret af Siden, et Brød af en Chønix' Vægt, en halv Kande Vin og en Drachme Sølv.

10 Følgende have Phratererne besluttet, da Phormion var Archont i Athen og Pantakles fra Oion Phratriarch.

Hierokles foreslog: Alle de, som endnu ikke have faaet deres Sag paadømt efter Demotionidernes Lov, om dem skulle Phratererne lige strax dømme efter at have fremstillet sig for Zeus Phratrios, tagende Stemmestenen fra Alteret. Men den, der kjendes at være indført uden at være Phrater, hans Navn skal Præsten og Phratriarchen udslette af Bogen i Demotionidernes (Hus) og af Kopien; men den, der har indført den Forkastede, skal bøde 20 100 hellige Drachmer til Zeus Phratrios, og disse Penge skulle Præsten og Phratriarchen inddrive eller ogsaa skyld dem selv. Dommen skal for Fremtiden finde Sted i det Aar, som kommer efter det, hvori Vedkommende har ofret Kurion paa Kureotis i Apaturierne, og de skulle tage Stemmestenen fra Altret. Men vil Nogen af dem, som ere forkastede, appellere til Demotioniderne, skal det være ham tilladt; men til Sagførere imod dem skal 30 Dekeleernes Hus vælge 5 Mænd over tredive Aar, og dem skal Phratriarchen og Præsten edfæste paa at de ville føre Sagen retfærdig og ikke tillade Nogen, som ikke er Phrater, at færdes som saadan. Men den af de Appellerende, som Demotioniderne stemme imod, 40 skal bøde 100 hellige Drachmer til Zeus Phratrios, og disse Penge skal Præsten fra Dekeleernes Hus inddrive eller ogsaa skyld dem selv; men ogsaa enhver anden af Phratererne, som vil, har Lov til at kræve dem til den fælles Kasse. Dette skal gjælde fra Phormions Archontaar. Men Phratriarchen skal foranstalte Afstemningen foretaget over dem, der skal dømmes om hvert Aar. Gjør han ikke dette, skal han skyld 100 hellige Drachmer 50 til Zeus Phratrios, og Præsten og enhver anden, der vil, skal kræve disse Penge til den

fælles Kasse. Men for Fremtiden skal man føre Offerdyrene (baade Meia og Kureia) til Altret i Dekeleia. Ofrer En ikke ved Altret, skal han skylde 50 hellige Drachmer til Zeus Phratrios, og Præsten skal inddrive disse Penge eller selv være dem skyldig

B. Men dersom Noget af dette hindrer ham, skal han føre Offerdyrene derhen, hvor Præsten bestemmer i sit Opslag. Han skal opskrive det 5 Dage før Dorpia paa en hvid Tavle af mindst et Spands (12 Fingres) Bredde paa det Sted i Staden (Athen), hvor Dekeleerne samles. Dette Psephisma og de Præsten tilkommende Sportler skal Præsten opskrive paa en Stentavle foran Altret i Dekeleia paa egen Bekostning.

10 Nikodemos foreslog: Alt andet ligesom de tidligere Psephismer, der ere vedtagne angaaende Børnenes Indførelse og Dommen. Men de tre Vidner, han efter Bestemmelsen skal føre ved Undersøgelsen, skal han tage af sine egne Thiasoter (ϝ: Bordkamerater) til at vidne om det Omspurgte og sværge ved Zeus Phratrios; men Vidnerne skulle vidne og sværge holdende paa Altret. Men hvis der i denne Thiasos ikke findes saa mange i Tal,
20 skal han tage dem af de andre Phraterer. Men naar Dommen foregaar, maa Phratriarchen ikke lade Phraterernes Plenarforsamling stemme om Børnene, før end den Indførendes egne Thiasoter have stemt hemmelig og tagende Stemmestenenene fra Altret, og deres Stemmer skal Phratriarchen optælle i alle Phraterernes Nærværelse paa Torvet, og bekendtgjøre hvad
30 de have stemt. Men hvis Thiasoterne afgive den Kjendelse, at En er deres Phrater, men de andre Phraterer forkaste ham, skulle Thiasoterne skylde 100 hellige Drachmer til Zeus Phratrios med Undtagelse af dem, der ere fremtraadte som Anklagere eller vise sig som Modstandere under Processen. Men dersom Thiasoterne forkaste En, og den, der indfører ham, appellerer til Plenarforsamlingen, og denne mener, at han er Phrater, skal han
40 indskrives i den offentlige Bog. Men dersom Plenarforsamlingen forkaster ham, skal han skylde 100 hellige Drachmer til Zeus Phratrios. Men hvis han, efter at Thiasoterne have forkastet den, han vilde indføre, ikke appellerer til Plenarforsamlingen, skal Thiasoternes Forkastelse staa ved Magt. Men Thiasoterne maa ikke stemme sammen med de andre Phraterer om Børn af deres egen Thiasos. Dette Psephisma skal Præsten opskrive paa Stentavlen ved Siden af det tidligere.

50 Vidnernes Ed ved Børnenes Indførelse: Jeg vidner, at den, som N N indfører som sin Søn, er hans ægte Søn med hans Ægtehustru. Dette er sandt ved Zeus Phratrios. Sværger jeg sandt, gid da mange gode Ting maa tilfalde mig, men sværger jeg falsk, det Modsatte!

Menexenos foreslog: Angaaende Børnenes Indførelse beslutte Phratererne alt Andet ligesom tidligere, men for at Phratererne kunne vide, hvem der skal indføres, skal man Aaret før end man ofrer Kureion opskrive Barnets Navn med Faderens Navn og Demos

og Moderens Navn med hendes Fader og Demos hos Phratriarchen, og han skal efter denne Angivelse opskrive det og udstille det der, hvor Dekeleerne samles. Navnene skulle opskrives og udstilles paa en Tavle ved Letos Tempel “

Indskriften indeholder forskellige Bestemmelser, som ere vedtagne af Demotionidernes Phatri. *Φρατρία* eller Broderskaber vare Foreninger af Borgere, der, ligesom om de vare forbundne ved Slægtskab, havde visse Fester og Helligdomme tilfælles. Zeus, Athene og Apollon vare overhovedet alle Slægters Beskyttere, og Apaturia var en almindelig Slægtskabsfest for alle; men hvert Broderskab holdt Festen for sig og paakaldte *Ζεὺς φράτριος*, *Ἀθηνᾶ φρατρία* og *Ἀπόλλων πατῶος* i sin egen Helligdom og ved sit eget Alter. Hver Phatri havde sin egen Forfatning, og var paa en Maade en egen Commune. Den har sine egne Love (A. 14 f. nævnes Demotionidernes Lov), og tager selv ved Psephismers Bestemmelse om de enkelte Tilfælde. I Spidsen for den staar ikke blot Præsten for Zeus Phatrios, der besøger Ofrene, men ogsaa en egen Forstander, *φρατρίαρχος*; i Dyaleernes Phatri var der to Phratriarcher, se Corp. Inscr. Attic. II n. 600; men dette har næppe været det Almindelige. Phratriarchen leder Fællesmøderne med deres Afstemninger, og han fører Bogen eller Fortegnelsen over Medlemmerne. Denne Bog er af særlig Vigtighed for at bevise en Athenæers Borgerret. Enhver attisk Borger er Medlem af en Phatri; det er Betingelsen for hans Borgerret at være det, og han maa først være indført i Phatriens Bog, før han kan indføres i Demens, *τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον*, der giver Adgang til aktiv Udøvelse af Borgerretten. Phatriernes Bøger spillede altsaa en lignende Rolle som Kirkebøgerne hos os.

Phratrierne ere omtrent lige saa gamle som den athenæiske Stat. I den ældste Tid, da Athenæerne vare inddelte i 4 Stammer (*φυλαί*), var hver af disse delt i 3 Phratrier, og hver Phatri efter Sigende i 30 Slægter¹⁾; men da Klisthenes i Aaret 409 forøgede Stammernes Antal til 10, maatte ogsaa Phatriernes Tal forøges²⁾. Hvor mange der nu blev, vide vi ikke; man kunde gjette paa 30; men Tallet synes at have været større. Det er maaske overilet, naar man af Isæos 6, 10 slutter, at Phatrien er en mindre Afdeling af Folket end Demen; thi der staar i Virkeligheden ikke Andet, end at de ere forskellige; men paa den anden Side gaar det paa ingen Maade an at identificere Phratrierne med de gamle «Slægter» og

¹⁾ Aristoteles hos Moeris *γεννηται*.

²⁾ Aristot. Polit. VI, 2 extr. *Ἔτι δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα κατασκευάσματα χρήσιμα πρὸς τὴν δημοκρατίαν τὴν τοιαύτην, οἷς Κλεισθένης Ἀθήνησιν ἐχρήσατο φυλαί τε γὰρ ἕτεραι ποιητέαι πλείους καὶ φρατρίαί τε λ.*

sætte Tallet til 360 ¹⁾. Det synes utvivlsomt, at Phratrierne oprindelig have været Slægtskabsforbindelser ²⁾, men lige saa sikkert er det, at der fandtes mange Medlemmer i dem, som ikke vare forbundne ved indbyrdes Slægtskab; vi behøve blot at nævne de Fremmede, der optoges til Borgere i Athen ³⁾. Da alle Medlemmer af en Phatri vare knyttede til det samme Alter som Centrum for deres Fester, maatte de ogsaa i Almindelighed bo sammen og henhøre til samme Demos. Demotioniderne henhørte til Dekeleia, og de Sagførere, der skulle føre Borgerretssagerne for deres Domstol, udnævnes af «Dekeleernes Hus». Dette Udtryk, *Δεκελειῶν οἶκος* (A. 33 og 42), er nyt; jeg formoder, at det betyder Communen Dekeleias Raad.

Men Phratrierne havde ikke blot Betydning som Kontrol med Borgerretten; som de officielle Vidnesbyrd om Slægtskabet kunde de ogsaa faa Betydning i Arvesager. Til Phatrien anmeldtes Ægteskabet, og Børnene indførtes i Phatrien. I Athen var Ægteskabet, som bekjendt, en ren borgerlig Akt; der fandtes Intet, som lignede en kirkelig Vielse, om man end ofrede til Guderne for en lykkelig Fremtid. Ja det er ej engang i den Betydning en borgerlig Akt, at det skulde sluttes for Øvrigheden og sanctioneres af denne. Det er en ren privat Overenskomst, men dets løvlige og juridiske Gyldighed sikres ved Vidner. Ved denne Overenskomst er det Løftet, *ἐγγύησις* (Forlovelsen), hvorpaa det kommer an. Her bestemmes Brudens Medgift, og Manden lover at sørge for hende og Børnene. Bagefter komme saa Offere og Festligheder, mere eller mindre kostbare efter Familiens Kaar; man plejede da ogsaa at ofre i Phatrien og holde Ægteskabsfest der (*γαμήλια θύειν*) ⁴⁾. Fik man Børn, indførtes disse i Phatrien. Dette skete paa Apaturiefesten, som fejredes i Efteraarsmaaneden Pyanepsion i tre Dage, af hvilke den første kaldtes *Δόρπια*, fordi Phatriens Medlemmer da samledes til et Aftensmaaltid, *δόρπος*, den anden *Ἀνάρρυσις* af den Ofring, der foranstaltedes til Zeus Phatrios og Athena Phatria, den tredie *Κουρεῶτις*, d. e. Drengenes Dag, fordi det var paa denne, at Drengene (*κοῦροι*) bleve indførte i Phatrien ⁵⁾. Ved denne Lejlighed skulde man ofre et Faar og beværte Phatrien. Offeret kaldes *κούρειον*, Drengofferet; men det kaldes ogsaa *μεῖον*, og *μειαγωγός* og *μειαγωγεῖν* ere de almindelige Udtryk om den, der bringer

¹⁾ Som Buermann var tilbøjelig til i sin forøvrigt fortræffelige Afhandling i *Jahrbücher für Philologie Supplementb. N. F. IX (1877—78) S. 617.*

²⁾ *Dikæarch. hos Stephan. Byzant. s. v. πάτρα.* Buttman i *Abhdl. d. Berlin. Akad. 1818—19.*

³⁾ Se de af Buermann anf. St. S. 604 f. og 643 f. citerede Indskrifter, særlig *Corp. Inscr. Attic. II. n. 312: εἶναι δὲ αὐτὸν Ἀθηναῖον καὶ τοὺς ἐγγόνους αὐτοῦ καὶ ἐξεῖναι αὐτῷ γράψασθαι φυλῆς καὶ δήμου καὶ φρατρίας ἧς ἂν βούληται.* Addend. n. 115 b: *γράφασθαι δὲ αὐτὸν δήμου καὶ φρατρίας ἧς ἂν βούληται ὧν οἱ νόμοι λέγουσιν.*

⁴⁾ *Isæos 3, 76, smlg. Schoemanns Commentar p. 263.*

⁵⁾ *I Schol. Aristoph. Acharn. 146 staaer: κουρεῶτων ἀπὸ τοῦ τοὺς κούρους καὶ τὰς κόρας ἐγγράφειν εἰς τὰς φρατρίας.* Men ellers er der intet Spor af at ogsaa Kvinder vare indskrevne i Phratrierne.

dette Offer, se Harpokration, der anfører af Eupolis' Demer: *τοιγαροῦν στρατηγὸς ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου οὐδεὶς δύναιτ' ἄν, ὥσπερ μειαγωγὸς ἐστιῶν, τῆς τοῦδε νίκης πλείον' ἐλύσαι σταθμόν.* Han beraaber sig ogsaa paa Lysias og paa Isæos, hos hvem han havde læst *παρέστησε μείον.* De gamle Grammatikere tvivlede ikke paa, at *μείον* betød, som ellers i daglig Tale, «mindre», og allerede Eratosthenes og efter ham Apollodor mente, at det kaldtes saaledes, fordi Offerdyret skulde have en vis Vægt, og Phratorerne, som ønskede deres Maaltid saa rigeligt som muligt, plejede saa at drille den Ofrende med at raabe til ham, at der var mindre end der skulde være; det var for lille ¹⁾. At en Vejning har fundet Sted, synes rigtignok utvivlsomt efter det ovf. anførte Sted af Eupolis, efter Aristophanes' Frøer 797 f., hvor Æakos siger, at Musernes Kunst skal vejes paa Vægt-skaalen: *καὶ γὰρ τάλαντῳ μουσικῇ σταθμῆσεται,* og Slaven Xanthias svarer: *τί δὲ μειαγωγῆσουσι τὴν τραγωδίαν;* og efter det andet Sted af Aristophanes, som anføres i Scholierne: *ἀλλ' εὔχομαι ἴωγ' ἐλύσαι σὲ τὸν σταθμόν, ἵνα μὴ με προσπράττωσι γρᾶν ²⁾ οἱ φράτορες.* Men derfor bliver det ikke mere troligt, at Offeret skulde have faaet sit Navn af et saadant Drilleri eller saadanne Løjer, som muligt kunne have fundet Sted en enkelt Gang. Et Navn maa Sagen have haft i Forvejen, og dens egentlige Navn var, som vi tydelig se af denne Indskrift, *μείον.* Eratosthenes og hans Eftersnakkere vidste ingen Besked. De antog *μείον* og *κούρειον* for Synonymer; her se vi, at det var forskjellige Offere; der gives større Sportler af det sidste end af det første, og *κούρειον* var vel altsaa et større Offer end *μείον.* Man kunde tænke sig, at dette ofredes, naar man anmeldte et nyfødt Barn, hint, naar det var en halv- eller helvoxen Yngling, der skulde indskrives. Da Komparationen kun giver Mening, naar man véd, hvormed der skal sammenlignes, kunde man rigtignok vente, at *κούρειον* havde staaet først; men det kunde jo tænkes, at den oprindelige Skik, at indskrive voxne, i Tidens Løb var bleven den sjældnere, og det var da rimeligt at sætte *μείον* først. At Ordet *μείον* skulde have en anden Oprindelse, som naar man har søgt at sætte det i Forbindelse med *μεις* eller *μήν*, en Maaned ³⁾, er ikke sandsynligt.

Men selv efter at denne højtidelige Optagelsesfest er holdt, har Phratriarchen endnu ikke Lov til at indføre Barnet i Medlemsbogen, *τὸ κοινὸν γραμματεῖον*, før det er bevist ved edelige Vidnesbyrd og anerkjendt af Phratorerne, i Tvivlstilfælde ved en formelig Domsakt, at Barnet virkelig har Ret til at blive indskrevet. Der forlanges, at det skal være et ægte Barn af en attisk Borger og Borgerinde. Faderen, om hvis Borgerskab der

¹⁾ En af Anmærkningerne til Aristophanes' Frøer 798 vil endog vide, at Lovbestemmelsen gik ud paa, at Offeret ikke maatte have mere end en vis Vægt, og at Phratorerne altsaa skulle have raabt, at det burde være mindre end det var(!).

²⁾ *γρᾶν* er corrupt. I Venezianerhaandskriftet mangler Ordet. Der kan mulig have staaet: *προσπράττωσαν οὖν*, d. e. forlange et Faar til.

³⁾ Zeitschrift f. Alterthumswissenschaft. 1835. p. 1142.

ikke er Tvivl, da han er Medlem af Phratrien, skal derfor højtidelig ved Phratriens Alter, hvad enten det er hans eget kjødelige Barn eller et, han adopterer, gjøre Ed paa at Moderen er Borgerinde og Barnet født paa lovlig Maade, og derefter skal saa Phratrien stemme om Optagelsen, *διαψηφίζεσθαι*¹⁾. Ved dette «født paa lovlig Maade» forstaaes; at Forbindelsen mellem Forældrene er indgaaet ved en lovformelig Forlovelse, *ἐγγύησις*, eller, hvad der naturligvis maatte have samme juridiske Gyldighed, ifølge en Retskjendelse, der paabød den nærmeste Slægtning at ægte en forældreløs Pige²⁾. Vi se med Forundring, at en saadan Forlovelse ogsaa kunde finde Sted, om endog Manden allerede var gift. Ihvorvel man i Almindelighed misbilligede et saadant Bigami, og Ægtehustruen selvfølgelig ikke taalte, at Medhustruen boede i samme Hus som hun, var der dog ingen Lov, der forbød et saadant Forhold, og de Børn, der bleve Frugten af denne Forbindelse, bleve lige saa vel som Ægtehustruens Børn optagne i Phratrien, naar deres Moder kun var attisk Borgerinde³⁾. Saaledes viser Forholdet sig i Isæos' og Demosthenes' Taler; i den foreliggende Indskrift, der omtrent er et halvt Aarhundrede ældre, synes Fordringerne at være noget strengere, hvad enten nu Fremgangsmaaden ikke har været den samme i alle Phratrier — her have vi jo kun Demotionidernes Love og Bestemmelser, og ikke en for alle Phratrier gjældende Lov — eller man i Løbet af et Par Snese Aar er bleven mindre nøjeregnende. Her fordres Følgende:

Forud for Optagelsen skal gaa en Undersøgelse, *ἀνάκρισις*. Denne foretages ikke af den hele Phratri, men af den Underafdeling af samme, hvortil Faderen eller Formynderen, som indmelder Barnet, hører. Disse Underafdelinger, som vi først nu lære at kjende som saadanne, kaldes *θιάσοι*, d. e. Foreninger til fælles Samliv, navnlig fælles Maaltider, under en eller anden Guds Navn eller Beskyttelse; paa Dansk kunde det vel oversættes: Gilder⁴⁾. Vi kjende saadanne *θιάσοι* fra Piræiske Indskrifter, henhørende til Aar 300 f. Chr.

¹⁾ Isæos, 7, 16: ἔστι δ' αὐτοῖς νόμος, ἐάν τε τινα φύσει γεγονότα εισάγη τις ἐάν τε ποιητόν, ἐπιτιθέσθαι πίστιν κατὰ τῶν ἱερῶν ἢ μὴν ἐξ ἀστῆς εισάγειν καὶ γεγονότα ὀρθῶς καὶ τὸν ὑπάρχοντα φύσει καὶ τὸν ποιητόν ποιήσαντος δὲ τοῦ εισάγοντος ταῦτα, μηδὲν ἤττον διαψηφίζεσθαι καὶ τοὺς ἄλλους, κἂν δόξη, τότε εἰς τὸ κοινὸν γραμματεῖον ἐγγράφειν, πρότερον δὲ μή. Id. 8, 19: ὁ πατήρ ἡμῶν, ἐπειδὴ ἐγενόμεθα, εἰς τοὺς φράτορας ἡμῶν εἰσήγαγεν ὁμόσας κατὰ τοὺς νόμους τοὺς κειμένους ἢ μὴν ἐξ ἀστῆς καὶ ἐγγυητῆς γυναικὸς εἰσάγειν τῶν δὲ φρατόρων οὐδεὶς ἀντίπεν οὐδ' ἡμφισβήτησε μὴ οὐκ ἀληθῆ ταῦτα εἶναι πολλῶν ὄντων καὶ ἀκριβῶς τὰ τοιαῦτα σκοπομένων.

²⁾ Isæos 6, 14: ἢ ἐγγυηθεῖσαν κατὰ τὸν νόμον ἢ ἐπιδικασθεῖσαν.

³⁾ Dette er først tilberlig oplyst af H. Buermann i Jahrbücher für classische Philologie N. F. Supplementb. IX (1877—78) S. 569 ff., navnlig efter Demosthenes' Taler mod Boiotos og Isæos' 6te Tale.

⁴⁾ Athenæos V p. 185 c: οἱ νομοθέται τὰ τε φυλετικὰ δεῖπνα καὶ τὰ δημοτικὰ προσέταξαν, ἔτι δὲ τοὺς θιάσους καὶ τὰ φρατρικὰ καὶ πάλιν ὀργεωνικὰ λεγόμενα. Id. VIII. p. 362 e. Aristot. Ethic. Nicom. VIII, 9, 5: ἔναι τῶν κοινωνιῶν δὲ ἡδονὴν δοκοῦσι γίνεσθαι, θιασωτῶν καὶ ἐραμιστῶν . . . θυσίας ποιοῦντες καὶ περὶ ταύτας συνόδους τιμὰς τε ἀπονέμοντες τοῖς θεοῖς καὶ ἑαυτοῖς ἀναπαύσεις πορίζοντες μεθ' ἡδονῆς. Plutarch. Quæst. Græc. 44. Gaius i Digest. XLVIII, 22, 4: Hæc lex videtur ex lege Solonis translata esse, nam illic ita est: Ἐάν δὲ δῆμος ἢ φράτορες ἢ ἱερῶν ὀργίων μυηταὶ ἢ σύναττοι ἢ ὁμόταφοι ἢ

og de nærmest følgende Aar¹⁾. I disse finde vi omtalt deres Forsamlingshus (*οἶκος*) og regelmæssige Forsamlinger (*ἀγορὰὶ κυρίαι*), deres Skrivere og Kasserere, og vi se, hvorledes Foreningen hædrer de Medlemmer, der have gjort sig fortjente af den ved Pengeoffere, med en Olivenkrans eller endog med et malet Portræt. I den foreliggende Indskrift forudsættes det, at Enhver, der er Medlem af en Phratri, ogsaa er Medlem af en saadan Thiasos; thi ved Undersøgelsen er det ikke Faderen, eller i alt Fald ikke ham alene, der skal sværge; men han skal føre tre Vidner af sin Thiasos, der højtidelig under Ed skulle bekræfte, at «Barnet er ægtefødt af en Ægtehustru» (B. 50); kun hvis der ikke findes saa mange i hans Thiasos, kan han tage Vidner af de øvrige Phratrimedlemmer. Efter denne Edsaffæggelse skal den hele Thiasos ved hemmelig Afstemning og med Stemmetene, som ere tagne fra Altret, dømme, om Optagelsen kan ske, og denne Kjøndelse skal atter stadfæstes af den hele Phratri. — I Almindelighed vil der her kun være Tale om Stadfæstelse; men det kan tænkes, at der gjøres Indvending imod den af Gildet afsagte Kjøndelse, hvad enten Faderen eller Formynderen, naar hans Forlangende om et Barns Optagelse er blevet afslaaet, appellerer Sagen, eller der en Strid blandt Gildets egne Medlemmer. Det bliver da en formelig Proces, som Phratriens Plenum skal paakjende, en *διαδικασία*, og der udnævnes offentlige Sagførere til at forsvare den først afsagte Kjøndelse. Bliver Faderens eller Formynderens Appel forkastet, maa han bøde 100 Drachmer. Bliver Gildets Optagelse underkjendt, maa dette ogsaa bøde 100 Drachmer, dog med Undtagelse af de Medlemmer, der ere optraadte som Anklagere eller som erklærede Modstandere.

Indskriften begynder med den i Hierokles' Psephisma (B. 7 f.) foreskrevne Optegnelse af de Sportler eller Ydelser, som den Ofrende skal afgive til Zeus Phratrios' Præst.

A. 4. *Ἱερεώσυνα* kaldes disse her og i den af Böckh i Index lection. Berolin. 1835—36 udgivne Indskrift (Corp. Inscr. Attic. II. n. 631), i Corp. Inscr. Attic. n. 632 *Ἱερευώσυνα*. I Almindelighed sammentrækkes det til *Ἱερώσυνα*. Athenæos IX. p. 368 e citerer: *Ἀμφίβιας Κόννην δίδοται μάλιστα Ἱερώσυνα, Κωλῆ, τὸ πλευρὸν, ἡμίχραιρ' ἀριστερά*. Hesychios: *Ἱερώσυνα τὰ τῶν Ἱερεῶν διδόμενα Ἱερεῖα*. Bekker. Anecd. 44. Uden denne tekniske Betegnelse omtales lignende Ydelser til Præsten eller Præstinden i Corp. Inscr. Attic. II. n. 610, i den Halikarnassiske Indskrift Corp. Inscr. Græcar. II. n. 2656, i den Chiotiske i Mittheilungen des archäologischen Instituts zu Athen. XIII. S. 166, o. a. St.

ἐπὶ λείαν οἰχόμενοι ἢ εἰς ἐμπορίαν, ὅτι ἂν τούτων διαθῶνται πρὸς ἀλλήλους, κύριον εἶναι, ἐὰν μὴ ἀπαγορεύσῃ δημόσια γράμματα.

¹⁾ Corp. Inscr. Attic. II. n. 611. 613. 614. 620. Foucart, des Associations religieuses.

5. *κωλή* eller *κωλήν* er et Baglaar, se Athen. IX. Cap. 6. *πλευρόνος* synes et overflødig Tillæg. I det ovfr. anførte Sted af Ameipsias ligesom i Indskrifterne Corp. Inscr. Attic. II. n. 631 og 632 adskilles *κωλή* fra *πλευρόν*.

7. *ἐλατήρ*, et langt Brød, se Aristoph. Acharn. 246. Ridder. 1182. Her foreskrives, at det skal veje en *χοῖνιξ*; d. e. $\frac{1}{48}$ Medimnos eller 1,094 Liter.

8. *ἡμίχουρος*, d. e. $\frac{1}{24}$ af en Metret eller 1,641 Lit.

16. *ὑποσχομένους πρὸς Δίος* synes nærmest at kunne oversættes: efter at have lovet det ved Zeus Phratrios; men her forlanges ingen Ed; der fordres kun at de skulle være sig bevidst, at de have Ansvar for Zeus Phratrios og paatage sig denne Gjerning i hans Navn.

21. *ἀντίγραφον*. For Sikkerheds Skyld førte man foruden den egentlige Medlemsbog ogsaa en Kopibog, hvormed hin kunde kontrolleres. Saadanne Kopier omtales ogsaa Andokid. Myster. 76 o. a. St.

23. *ἱεραὶ δραχμαί* ere vel ikke en egen Art Drachmer, men det tilføjede Adjektiv giver Bøden en egen Vægt ved at stille den under Gudens Beskyttelse.

32. *αὐτοῖς*, lidt skjødesløst efter det foregaaende *τις*.

33. *ὁ Δεκελειῶν οἶκος*, se ovf. S. 15 eller 319.

45. *Φορμίων*. Ol. 96, 1 = 396—95 f. Chr.

B. 3. *πρόπεμπτα*, fem Dage i Forvejen, staar ogsaa i den indsatte Lov hos Demosthenes Makart. 75.

4. *Δόρπια*, se ovf. S. 15 eller 319.

9. *ἐν τέλεσι τοῖς ἑαυτοῦ*, paa hans egen Bekostning.

14. *ἐγ* for *ἐκ*.

15. Stenhuggeren er kommen i Forlegenhed; han har maattet presse flere Bogstaver ind i denne Linie end i de andre, og har endda maattet udelade de to sidste.

55. **ΕΥΟΡΚΟΤΙ** er en Skrivfejl for **ΕΥΟΡΚΟΝΤΙ**.

60. *τῷ πρώτῳ ἔτει ἦ*, d. e. *τῷ προτέρῳ ἦ*.

65. er suppleret af Pantazides;

66. har jeg derimod udfyldt paa en anden Maade. Papirsaftrykket viste nemlig i 67 tydelig Ordene *τῆς λητοῦς*, og det første Bogstav kunde ligesaa godt, om ikke bedre være **Ω** end **Ο**. Det Supplement, jeg har forsøgt af det Følgende, er højst tvivlsomt. Navnlig er det paafaldende, at der staar *τὸ ψήφισμα* i Stedet for *τὰ ψήφισματα*, langt mere paafaldende end A. 32 *αὐτοῖς* for *αὐτῶ*.

Inscription phratrique de Décélie.

Il y a 5 ou 6 ans, M. L. Münter, directeur des domaines de S. M. le roi des Hellènes, trouvait à Tatoï, c'est-à-dire dans l'antique Décélie, une inscription intéressante, qui a été publiée par M. St. Kumanudis dans l'*Ἐφημερίς ἀρχαιολογική* 1883, p. 70 s., et plus tard par M. U. Koehler dans le *Corpus Inscriptionum Atticarum*, vol. II p. I, p. 534 s. n. 841 b. Ce document, qui règle les conditions de l'inscription des citoyens dans la phratrie des Démotionides, était très précieux, mais malheureusement incomplet. Récemment, vers la fin d'août 1888, M. Münter a réussi à en découvrir la suite. Elle se trouve sur la face postérieure de la même pierre, mais était si bien cachée sous un enduit de chaux, que personne jusqu'ici n'en avait soupçonné l'existence. La nouvelle inscription a été publiée dans le journal athénien *Ἐφημερίς* du 1 Septembre en lettres cursives; mais M. Münter m'en ayant envoyé une empreinte sur papier, j'ai pu la publier sous une forme plus exacte. Et comme ce monument est assez important pour la connaissance des institutions d'Athènes, je ne me suis pas borné à la publication du nouveau morceau, mais j'ai donné l'inscription entière sauf les lacunes et la fin, qui nous manque encore.

En tête se trouve l'indication des menues offrandes que devait faire au prêtre celui qui offrait le sacrifice ordonné pour l'inscription de l'enfant dans la phratrie. Le document principal est une résolution proposée par Héroclès, l'année de l'archonte Phormion (396—95 av. J.-Chr.). Après vient une proposition supplémentaire de Nicodème, et plus tard une autre d'un certain Menexénos.

On veillait rigoureusement sur les droits des citoyens. La première condition pour pouvoir exercer ces droits, était d'être membre d'une phratrie; mais le phratriarche ne pouvait inscrire personne sur la liste des membres avant que l'assemblée générale des phratores y eût consenti. Le père, en présentant son fils, devait jurer qu'il était né d'un mariage légitime. Mais cela ne suffisait pas; il devait en outre produire trois témoins qui avaient à prêter le même serment, après quoi le thiasé, c'est-à-dire l'association plus étroite à laquelle appartenait le père, examinait la cause et admettait ou refusait l'enfant. La décision du thiasé avait encore besoin de la ratification de l'assemblée générale. Si celle-ci la cassait, le thiasé était puni d'une amende de 100 drachmes. D'un autre côté, si, après que l'enfant avait été refusé par le thiasé, le père en appelait de ce jugement à l'assemblée générale, et perdait de nouveau sa cause, il était condamné à la même amende.

Pendant les dix dernières années de la guerre de Peloponèse, la petite ville de Décélie avait été occupée par les Lacédémoniens, et l'autel sacré de la phratrie étant au pouvoir des ennemis, on avait été obligé d'offrir les sacrifices ailleurs. Mais l'inscription porte qu'on ne pourra les faire à l'avenir que sur l'autel des ancêtres.